

דברי חכמה

ישראל במלחמה
חזקים ביחד

אל תבטיחו יונה
אל תבטיחו עלה של
זית
הבטיחו שכל
החטופים
ישובו במהרה אל
הבית

גיליון מס. 2799 * ד' כסלו תשפ"ד * 17 נובמבר 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

ילד חטוף / קרן ליאל אשרי

מה עובר בראשו של ילד חטוף?
שעד לא מזמן היה עטוף?

אולי הוא מנסה לזכור
מה אמא אמרה לעשות
כשבאמצע הלילה באות מפלצות?
ואולי הוא חושב שזה סתם חלום רע
והוא לא באמת זרוק באיזו מנהרה?

ומי האנשים המפחידים עם הרובים?
למה הם עושים דברים רעים
לאנשים טובים?

ומה עם אמא ואבא? הם בטח דואגים נורא...
ואולי כל זה קרה כי עשיתי משהו רע?
ונזכר שיום לפני הוא רב עם אחיו הגדול
ומצטער שלא ביקש סליחה – כשעוד היה יכול.

ואיפה סמי הכבאי? ויחידת החילוץ?
איך זה שהם לא שמרו על הקיבוץ?
ומה עם.... אלוהים?
למה הוא לא מעניש את הפושעים?

אמא תמיד אמרה שתלך אחי עד סוף העולם...
אז מה קורה פה?
איפה כולם?

ויויאן סילבר אישה של שלום

השבוע התברר לצערם של רבים, שויויאן סילבר לוחמת השלום מקיבוץ בארי שנחשבה נעדרת מאז השבת השחורה ב-7 באוקטובר, וקיוו שלפחות נחטפה, נרצחה בידי פושעי המלחמה של החמאס שפלשו לישובי הנגב בעוטף במטרה להשמיד להרוג ולאבד. הכל כלול.

ויויאן סילבר נולדה בוויניפג, קנדה, ב-1949 והגיעה לישראל ב-1974. במשך עשרות שנים היתה פעילה חברתית למען קידום נשים וקידום שלום, בין היתר כמנכ"לית משותפת באג'יק – מכון הנגב לאסטרטגיות שלום ופיתוח, ארגון ערבי-יהודי שפועל למען החברה הבדואית בנגב ולקידום חיים משותפים. ויויאן היתה פעילה בתנועת "נשים עושות שלום", שימשה חברת הנהלה ב"בצלם" והתנדבה בארגון "בדרך להחלמה", בו סייעה להסעת חולי סרטן מרצועת עזה כדי שיוכלו להגיע לבתי חולים בישראל.

לאחר שעלתה לארץ מקנדה חיה בקיבוץ גזר והייתה לאישה הראשונה שנבחרה להיות בו מזכירת הקיבוץ. בשנת 1990, כאשר עברה להתגורר בקיבוץ בארי, הקימה את ארגון אג'יק - שהוא אחד מהארגונים החברתיים המשמעותיים ביותר בישראל שמטרתו היא לפתח ולחזק את האוכלוסייה הבדווית בנגב.

במקביל הקימה את ארגון 'נשים עושות שלום' - התארגנות נשית אזרחית שמטרתה היא להוביל ליצירת הסכם שלום ארוך טווח בין ישראלים לפלסטינים, והייתה שותפה מרכזית ביוזמת "בדרך להחלמה" המסייעת לחולים פלסטינים לקבל טיפול רפואי בישראל. קשה להבין איך אישה אחת הצליחה בתקופת חיים קצרה מידי לחולל כל כך הרבה טוב בעולם.

מפעל חייה של ויויאן סילבר היה להרבות טוב בעולם עבור אוכלוסיות רבות שקולן מושתק. אבל יותר מכל, מהקשבה לסיפורים המופלאים אודותיה – נראה שמפעל חייה של ויויאן סילבר היה לברוא מנוע אינסופי של תקווה.

ויויאן סילבר הייתה אישה של שלום. הלכה בדרך הישר בלי לסטות ממנה עד לסופה המר. אסור לנו לתת למותה הקשה והקבוע להעניק משמעות לחייה העשירים והחד פעמיים. יהי זיכרה ברוך.

כמה דברים שנוצרו כתגובה לאירועים

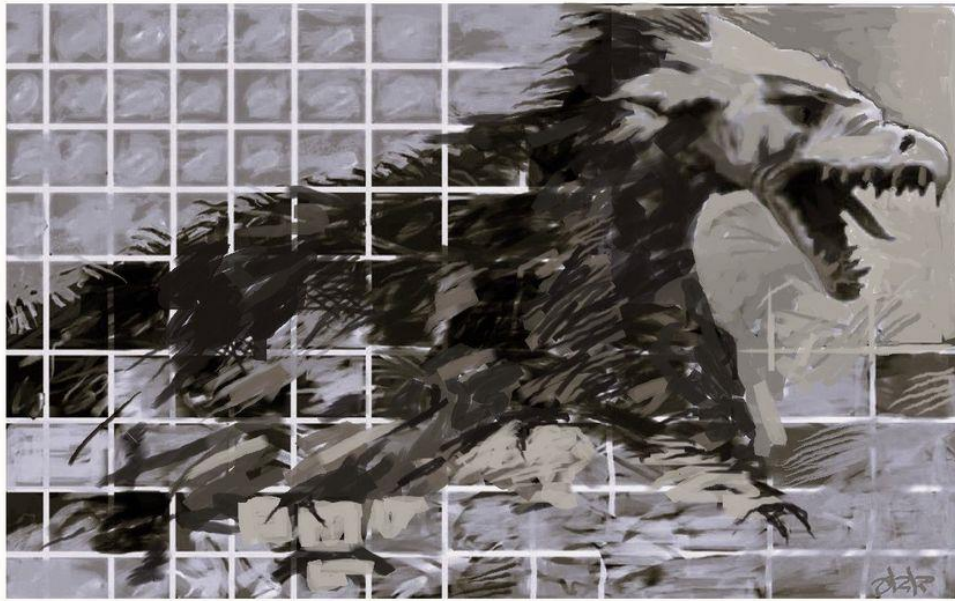
1. שאון התותחים נדם | נתן יונתן

שאון התותחים נדם
שדה הקטל נתינתם
בשדה חיל בודד ישום
יזמר עם עננים ברוח
יעלה העיט בהרים
ועוט על הפגרים.

אור היום זרח מעל,
אל ביתו חזר חיל
לא ישוב לנוע בשדות - קטל,
כי אהב בקתה קטנה, שוקטת.
שם יקשיב עם שחר בכפרים
אל נשירת הצפורים.

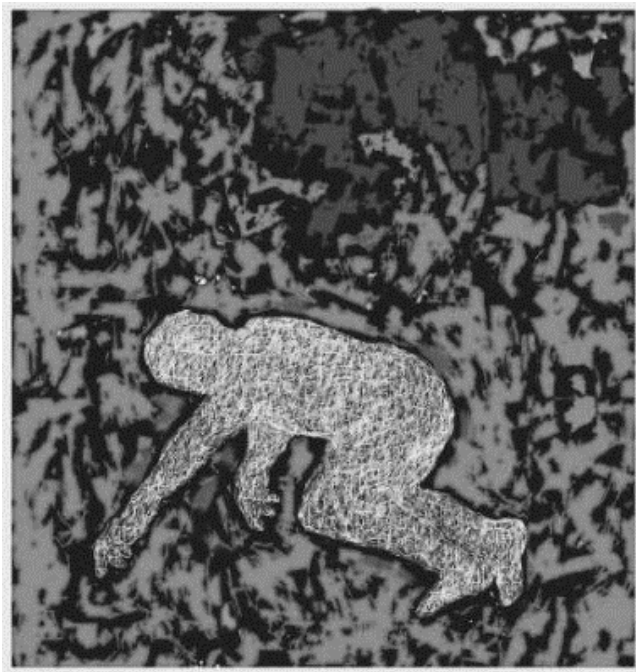
2. בינתיים יחלפו ימים, שמש תזרח ותשקע, ואנו לא נחוש.
ובעוד שנה נאמר: "מה, כבר שנה?" ועוד כאלה הבלים.
ונצחק בעליזות כאילו הימים עוברים, ולא אנחנו". (חנוך לוין)

3. את הציור שכאן ציירתי מייד בעקבות השבת השחורה ב- 7.10.23

על ידיעה וחוסר ידיעה

וְרֵאִינוּ בְּעֵינֵינוּ קְלוֹת
אֶת זֶה שֶׁבָּנוּ נִרְצַח
וְאֶת זֶה שֶׁבָּנוּ נִחְטָף.
וְאֶת זֶה שֶׁלֹּא יָדַע
אִם בָּנוּ נִרְצַח
אוֹ נִחְטָף.

מצבות קטנות בזמן

1. אז כן, החיים נמשכים. ומתוך הבהלה הגדולה שנולדה בשביעי באוקטובר, אנחנו נמשכים בעל כורחנו אל השגרה ואל המצבות הקטנות של המתים בקרב על החיים, שטמנו בזמן כדי להיזכר ולזכור. אנשים שאבדו ואינם, מזמן ומקורב. וכשאנו באים אל היום שלהם זכרם צף ועולה ואנחנו מתגעגעים, כדי לשמור על השפיות, גם אליהם.

2. לפני שבוע ב-6 בנובמבר לפני שלוש שנים מת המשורר נתן זך והוא בן 89, זאת לאחר שדעך לאט בתוך גופו במשך תקופה ארוכה. הוא הובא למנוחות בקיבוץ עינת.

3. כשמשורר גדול מת נותרים שיריו מיותמים לבכות אחריו את לכתו. לכן כפי שביקש הושמעו בהלווייתו שלושה שירים: "כי האדם עץ השדה", "ועוד לא אמרתי הכול" ו"ציפור שנייה".

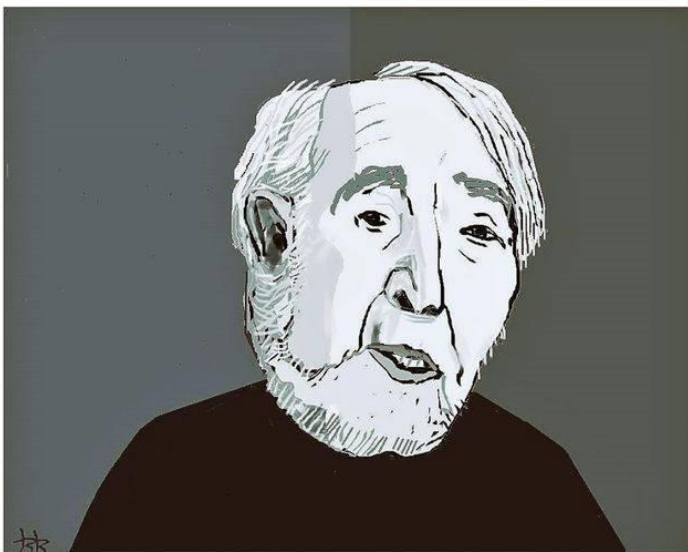
4. על מצבתו נחרטו מילות השיר "לבדו", ומתחת לשמו נחרט ציטוט מאחד משיריו: "כאן נותר כל המיותר".

5. נתן זך מת

לא עוד נשכר נגר בסערת בתי מרזח נדחים
יהפך באישון לילה פלאי לשתן
או לצפרים רבות יפי ועץ השדה ישוב
להיות עץ בשדה שאין משורר
להבחין בכאב קיומו.

נתן זך מת, מעכשו ירקב גופו כאחד האדם
באדמה הטובה, ילך יעלם בחלוף
העונות - סתו, חרף, אביב, קיץ
יחלפו על פניו שאין שם לראות
להרגיש לשורר את נצח יפיו.

נתן זך מת, בשנים האחרונות דעך
לאט בתוך גופו שהתפורר מבפנים
באלמוניות כמעט גמורה אל תוך
מטת
זקנים אנונימית בבית אבות ברמת
אפעל-
אבל השירים שכתב הו השירים
שכתב

פינת הקריקטורה השבועית: ככה וככה...

איזורי זמן / אורלי גוטמן

בין ביום לאתמול
 מפריד יום.
 בין אתמול לשלשום
 מפריד יום.
 בים שבעה באוקטובר
 לששה באוקטובר
 מפרידה
 תהום.
 ויהי ערב ויהי בוקר –
 גיהנום.

יריתי במחבל ממול
במקום נופשון אתך בחו"ל
בתוך הטנק סימנתי וי
במקום לטוס לאיזה אי

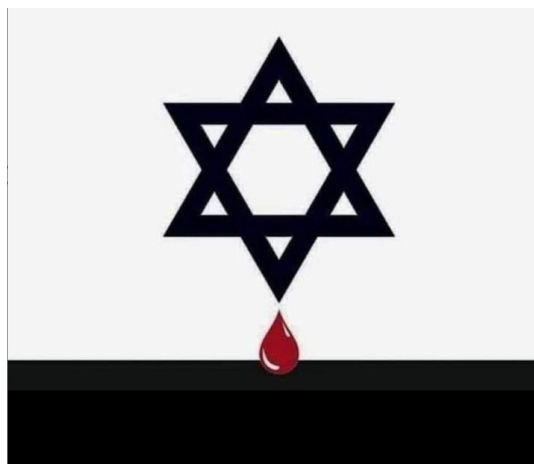

אותה שקיעה שאת רואה
שוקעת באותה שעה
בחוף של עזה צבע אש
מה עוד יכולתי לבקש.

זה השתנה. את מבינה
אני שונה ואת שונה.
אחזר ונתאheb שנית
זו הפוגת תשוקה זמנית.

אני חושב על המדינה
זה השתנה. את מבינה?
במקום תשוקה ואש אתך
האש בוערת בתותח.

מקור לא ידוע

● יומן מלחמה: המרגיע הלאומי

אמרתי כבר שגזרתי על עצמי דיאטה של חדשות. עיתון? בשביל התשחץ והסודוקו. טלוויזיה: מעט מאד. אבל, בכל ערב אני מנסה לא להחמיץ את דובר צה"ל דניאל הגרי. כשהוא מופיע, אני חשה סוג של רגיעה. קודם כל הסדר. אני כבר יודעת בדיוק איך יהיו הדיווחים מסודרים: עזה תחילה, אחר כך הצפון, העורף (קיום הוראות פיקוד העורף – מציל חיים), החטופים וההרוגים, ומילים של כבוד לקורבנות. הסדר הזה יוצר אשליה של שגרה מסוימת שהיא מאד חשובה בימים אלה. מעבר לכך, אני מאמינה לדובר צה"ל, וזה לא מעט בימים הטורפים והמטורפים שאנו עוברים.

בזיכרוני עולים שני דוברים מימים קדומים יותר: חיים הרצוג, אשר לא היה דובר צה"ל, אבל במלחמת ששת הימים הוא היה המסביר והמרגיע האולטימטיבי, ונחמן שי, שהיה דובר צה"ל במלחמת המפרץ הראשונה. אחרי התקופה שלו, המציאו את תמי 4, פתאום, כולם רצו לשתות מים.

אנחנו שומעים את דניאל הגרי, כי הוא דובר אלינו בעברית. האנגלית שלו גם היא משובחת. אבל מי שמקשיב לחברנו, האחד משלנו, יונתן קונריקוס, שהוא משמש כדובר צה"ל באנגלית, יכול לרוות נחת, לא רק מהידע, לא רק מהאנגלית המשובחת (איפה בשבדיה לומדים אנגלית כל כך טובה?), אלא מן האופן שבו הוא עונה לכל מיני עיתונאים עוינים, שבדרך כלל גם אין להם מושג איפה עזה ומה זה נתיב העשרה, ושאלין להם אמפתיה ל 239 החטופים, שביניהם כל כך הרבה ילדים ותינוקות. אפשר לשמוע אותו ביוטיוב וליהנות. כל הכבוד יונתן, הבן של ריצ'ארד וחווה מההרחבה.

האם אמרתי כבר שגם מירי רגב הייתה דוברת צה"ל?

• בית ספר בכפר הנשיא

סוף סוף, לאחר הפסקה ארוכה מאד, התחילו לימודים סדירים בכפר הנשיא. חזרנו, כאילו, לימים של בית הספר המקומי. שיעורים מתקיימים בחללים שונים, בקבוצות בגדלים שונים, המורות הקבועות מכפר הנשיא הן אתי, סתיו ודניאלה, כשאליהן מצטרפים אהובה (אחותה של אורנית), ומתנדבות מורות פנסיונריות. גם המכינה מסייעת בפעילות, וכך נוצרת מסגרת לימודית חברתית בפקיח, הדרכה וליווי של מבוגרים, בשעה שההורים מתפנים לעבודתם.

נקווה שהפתרון הזמני הנחמד הזה, יהיה מעבר טוב לחזרה לשגרה.

• כובעים לחיילים

בתקופה של מבצע קדש הייתי בת 14. בפעם הראשונה בחיי סרגתי כובעים לחיילים. לצערי הרב, מאז היו עוד מלחמות והיו לי עוד הזדמנויות לסרוג לחיילים, וגם עתה נקראנו אל הדגל, אל הצמר ואל המסרגות.

עד כה יש לנו למעלה מעשרה מתנדב(ים) ומתנדבות, שנפגשים בלב הקיבוץ למעגל של סורגים וסורגות, ויש גם המשך בבית... לסריגה בצוותא יש כמובן ערך מוסף חברתי מעבר לתועלת, שאנחנו מקווים, שתצמח לחיילים. אנחנו כל הזמן עוסקות בניחושים ותחזיות: מה יגמר קודם: הכובע, המלחמה או החורף.

קשה מאד לסרוג בצמר שחור, ולצערנו, עד כה לא הצלחנו לקבל אספקה של צמר בצבע חאקי. מכל מקום, כשיגמרו הכובעים והחורף והמלחמה, נמשיך להתנדב בסריגה של כובעים לפגים בפגייה של המרכז הרפואי זיו – פעילות יפה וקלילה לימי שלום, בצבעים בהירים.

• חודש נובמבר

זוכרים שחודש נובמבר הוא חודש הקניות? יום הרווקים הסיני, יום השישי השחור, שנמשך לאורך כל החודש, מיליוני הזמנות ברשתות השונות. כל אלה לא הציפו אותנו השנה.

השנה רובנו ממעטים בקניות, ובוודאי בקניות שאינן הכרחיות. אנו מצויים במצב של חוסר וודאות גם מבחינה כלכלית, וזה מביא לצמצום מבול הקניות בקניונים, בחנויות ובאתרי האינטרנט. כל זה, כמובן, לא סותר את הקניות המרובות שכולנו קונים למען החיילים המגויסים.

מאז תחילת המלחמה יש גם בעיה באספקה של ירקות ופירות טריים לשווקים ולמרכולים. אלפי תאילנדים עזבו את הארץ, וחסרונם, יחד עם הסכנה הביטחונית במרחבי השדות של הנגב המערבי, וגיוס מאות אלפי חיילי מילואים, כל אלה משפיעים על החקלאות. לאחרונה אנחנו מקבלים הודעות של חקלאים אשר מציעים לקנות ישירות מהם. אני חושבת שמעבר לצורך למלא את המקררים שלנו, זאת מצווה לפרנס את החקלאים האלה, ולהבטיח את עתיד ייצור המזון המקומי בישראל.

וכל הכבוד לאנשי כפר הנשיא אשר מתנדבים לקטיף במקומות קרובים ורחוקים!

שבת שלום

שבת של בשורות טובות

תמר וולפין

חג בגות שלנו.

הרבה תודות לאביטל ש. על היוזמה המבורכת להחלפת גגות אסבסט בבתיים שלנו. אביטל חקרה וביררה עד לפרטי פרטים בין החברות השונות שיביאו לנו את התוצאה הטובה ביותר ואת הזולה ביותר. יואל כרם הבלתי נלאה לקח על עצמו להיות המוציא לפועל ודאג ליידע אותנו ולדחוף אותנו עד ליום הביצוע, הסתובב בין הבתים עם הפועלים ופקח על הכל עד לסיום המוצלח.

תודה לריטה שהשתדלה למעננו בהשגת אישורים מכל הגורמים. "חג בג" היא בהחלט חברה שעומדת מאחורי ההבטחות שלה ומגיע להם קרדיט.

לבאים בתור...לא תצטערו.

גג בלי רעלים מעל ראשינו זה שיפור איכות חיים לנו ולסביבה.

כל הכבוד לכולכם.

הדסה

17.11	איאן וויאט
	בר אליה אזרן
18.11	אמיר שפריר
	עומר ורדי
	פלא נויפלד
19.11	יפעת ויסבקר
	דניאל שמואלי
20.11	עדנה עתי
	אנדריי ברגר
	נופר מלינה
	רומי פלמה
22.11	מאיר ריינס – בן 100
	רותי גדליזון
	דורון בולדווין

המורה לתנ"ך הוא בעצם לוחם בקומנדו, והגננת היא בכלל קצינת מודיעין.

אף אחד לא ידע שהשכן ההייטקיסט המפונפן הוא מ"פ בשריון, ולא שם לב שהקבלן עם הכובע המצחיק שבונה את הבית ממול הוא טייס קרב. שעורכת הדין המחוייטת מהדירה למעלה טוחנת משמרות בתור קמב"צית באוגדה,

והמוכר המצחיק מהמכולת הוא צלף, שכרגע שוכב על איזה גג חצי הרוס בעזה. אומרים שמנהלת הסניף הקשוחה של הבנק היא סגנית מפקדת גדוד בפיקוד העורף במלונות בים המלח,

ונהג האוטובוס החייכן מפקד על סוללת תותחים בצפון,

ומעצבת הפנים המתוקתקת היא פראמדיקית באיו"ש.

האגדה מספרת שהסטודנט החנון לפיזיקה הוא בכלל מהשייטת, שעושה מבצעים דמיוניים, אף אחד לא יודע איפה, או שהוא בכלל במטכ"ל.

הם נראים בני אדם מן הישוב, עם בגדים רגילים, עבודה רגילה וחיים רגילים. אבל זה הכל סיפור כיסוי.

כי כשפתאום צריך, אז הם פותחים איזה ארון נסתר, מגירה עלומה, או ארגז מתחת למיטה, ומוציאים את גלימת הקסם של המילואים ויוצאים להציל את העולם.

אנחנו נראים רגיל, אבל באמת באמת - אנחנו מדינה של גיבורי על.

(אסף פרי)

